

NAŠI SALAŠI - CUVARI NAŠE STARINE I PROŠLOSTI

luni, 10 octombrie 2016

Danas je

facebook kao i jutarnja kava. Ustanemo, prekrizimo se, skuhamo kavu i otvorimo facebook. Ili možda obrnutim redoslijedom: prvo facebook pa tek onda sve ostalo.

Ljeto

je, toplo je i ve ina nas je na godišnjem odmoru. Više ne morate telefonirati susjedu, prijatelju ili rodbini da biste znali gdje je. Otvorite njegovu stranicu na facebooku i saznate sve. Da li je na moru u Hrvatskoj, Grčkoj, Turskoj ili na Crnom moru, da li je u Međugorju, gdje pije kavu, gdje ve era, na kojoj se plaži suna, da li ima novu frizuru ili boju kose, možda novo auto, da li se našao na kavi sa starim ili novim društvom itd. S facebook stranice možemo saznati više o jednoj osobi negoli da imamo njegov životopis ili čak da smo i s dotičnom osobom u kontaktu.

I

kao i svaki običan 21. stoljeća prošetam i ja svaki dan po virtualnom svijetu znanih i neznanih (prijatelja, pa prijatelja od prijateljevih prijatelja itd.). Veseli me kad vidim da moje tani naših sela putuju, odmaraju, družu se, idu na hodočast.

No

uvijek sam nekako imala dojam da nešto tu nedostaje. I onda mi je sinulo da je to naša starina koju baš i ne vidimo ovjekovječenu na slikama facebooka. Ima iznimke koje našu starinu slikaju i objavljuju na društvenim. Slikamo po tu im krajevima i zemljama stare zgrade, palače, mlinove, rijeke. Slikamo tu u povijest, starinu, običaje, slikamo zapravo tu e živote. Gledamo i divimo im se kako je živjeli, obnavljaju, prikazuju ostalom svijetu i turistima.

A

što je s našom starinom? Ona je tu okolo nas, eka da je primjetimo, DA JOJ SE VRATIMO, da pazimo na nju, da je živimo i oživimo kako su je i naši pradedovi uvali i predali nama.

Po nimo

samo od onoga što imamo u našim ormarima, u našim kućama. Znam da svaka kuća ima haljine, ilime, kece, katrunce, kanice, košulje, sve što su naše majke i bake tkale, vezle i prele. Pa to je BLAGO, to je dragocjeno!!! Tko više danas zna to raditi?

Ne bi li bilo lijepo da u svakom selu

organiziramo u enje vezenja, tkanja i pletenja dok imamo još majke i bake koje to znaju raditi? MISLIM DA BI! Na taj bismo način oživili ove stare zanate koji našu nošnju čine jedinstvenom. Pa gledajte primjer Rumunja. Ve nekoliko godina oni promoviraju narodnu košulju: IE, ZIUA IE! Pa drage Karaevke i Karaevci, koliko vi imate košulja: košulje za svetak, za posti (bele) i mnoge druge. A naše su košulje remek djelo!

Izvadimo

ih van i slikajmo ih, slikajmo se u njima! Neka facebook vidi ovo naše blago! Svaka naša kulturna društva i mladima koji bar za blagdane oblače narodnu nošnju i onda je stave na društvene mreže.

A

tu su i naša polja, livade, mjesta. Pravi mali muzeji na otvorenom. Koji uvaju
tisu e pri a i legendi. Neki dan, odlaze i na svoj salaš, pogledah s velikom
tugom puno praznih, napuštenih salaša. O njima u pisati u sljede em broju. Vas
ostavljam da se sjetite ove pjesme koju smo objavili prije šest godina. Ako mislite
i osje ate nešto napisati na temu naših salaša slobodno pošaljite na adresu
redakcije u Karaševu da objavimo vaše misli, ideje, pitanja, odgovore.

PJESMA TRAVE

Nekada davno, u neka vremena

Našim su brjegovima stajali

Veliki, žuti

Plastovi sijena.

Salaši su na svakoj livadi

Lijepi i veseli bili

Vrijedni su naši stari Karaševci

Oko njih posvuda sijeno kosili.

I danas prži sunce

I padaju duge kiše

Ve dugo nema starih kosa a

Da se mnogim plastovima di e.

Narasla je trava i godine ove,

I skoro e se u šibe žute obojit,

No mnogi je ne žele kositi

I u velike, žute plastove pretvorit.

Dobro
vam i blagoslovljeno ljeto! Vidimo se po našim mjestima!

Maria Lacchici